

Det, forekommer mig, er en fornuftig Løsning, som maa tilfredsstillende alle Parter. Jeg vil derfor bede den ærede Ordfører for Flertallet og ligeledes den højtærede Landbrugsminister at overveje dette, saa at der kan blive stillet et Ændringsforslag i denne Retning til anden Behandling, hvilket jeg da vil give min Tilslutning.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Tilsyn med Sejlskibe m. m.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 4081 ff.)

Formanden: Under Behandlingen af denne Sag kan ogsaa den næste paa Dagsordenen opførte Sag omtales.

Kierkegaard: Det Lovforslag om Tilsyn med Sejlskibe m. m., her er til Behandling, har egentlig to Formaal. Det første gaar ud paa at beskytte Besætningen mod Følgerne af mangelfuld Udrustning af disse Sejlskibe samtidig med, at man ogsaa søger at beskytte de store Værdier, som Skibene føre fra et Sted til et andet. Det andet Formaal er at bringe vor Lovgivning i nærmere Overensstemmelse med andre Landes og da navnlig med Englands Lovgivning. For Dampskibes Vedkommende have vi en Tilsynslov af 13. Februar 1903, som i det væsentligste fyldestgør disse Formaal, men for Sejlskibes Vedkommende staa vi i dette Øjeblik fuldstændig blanke. Dette er sikkert en Mangel, og denne Mangel søger Lovforslaget nu at afhjælpe.

Det er imidlertid ikke saa meget en Tvangsforanstaltning fra Statsmagts Side, gaaende ud paa at beskytte Besætningen og de store Værdier, som det er Kravet fra andre Landes og da navnlig fra Englands Side, der har fremtvunget dette Lov-

forslag. Thi heldigvis kan man med Rette sige, at her til Lands sender man ikke samvittighedsløst gamle Plimsollere ud paa Søen uden at bekymre sig om den Besætnings Skæbne, som farer med saadanne raadne Liggister. Nej, det er i første Række Kravet fra Udlandet, som er Skyld i, at vi i Dag behandle denne Sag. I England vedtog man nemlig i 1906 et Tillæg til den engelske Lov af 1894 angaaende Skibes Udrustning. I dette Tillæg forlangtes der, at fra den 1. Oktober 1909 skulde der overføres de samme Regler paa alle Skibe, som ligge i engelske Havne. Naar vore Skibe i engelske Havne altsaa ikke den 1. Oktober opfyldte disse Krav, udsættes de for betydelige Ubehageligheder, maaske for Strafansvar og for at blive stoppede, saa at de ikke kunne gaa ud fra den engelske Havn. At det vil medføre store Ulemper for Skibsfarten, er givet, og derfor søger man at bringe vor Lovgivning i nærmere Overensstemmelse med den engelske.

Lovforslaget gaar navnlig ud paa at sikre, at visse Foranstaltninger til Hjælp ved Redningsforetagender ere i Orden, samt at Skibet er solidt bygget, og de Krav, der stilles, kunne ikke siges at være for store. Naar man f. Eks. forlanger, at Skibet skal være tæt og besiddende den fornødne Styrke og, hvis det er bygget af Jern eller Staal, være forsynet med Skodder, at Rejsningen med Sejl og Tilbehør skal være i fuldt forsvarlig Stand, er det ganske naturlige Krav, som vi ikke kunne skyde fra os. Naar det ligeledes forlanges, at Skibe skulle være i Besiddelse af de tilstrækkelige Redningsredskaber; Bælter, Baade osv., er det ogsaa Krav, som vi naturligt maa gaa ind paa.

Men det er ikke nok at vedtage disse Bestemmelser og at paalægge Sejlskibene at være saaledes udrustede, man maa ogsaa sikre sig, at disse Paalæg blive efterfulgte, og dermed følger altsaa et Tilsyn. Lovforslaget omhandler ogsaa i væsentlig Grad netop Tilsynet. Jeg skal ikke komme ind paa Forslagets mange Paragraffer, men jeg har dog Lyst til at nævne en enkelt Ting. Saaledes har jeg Lyst til at nævne § 7, hvor der staaar, at „ethvert Skib eller Fartøj, som i Medfør af § 1 er det offentliges Tilsyn underkastet, skal